

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **T. s. r. o.**, zast. Ing. Z. U., daňovým poradcem, proti žalovanému **Finančnímu ředitelství v Brně**, se sídlem náměstí Svobody 4, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 16. 5. 2006, č. j. 29 Ca 99/2004 – 48,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalobci **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**

O d ů v o d n ě n í :

Výše označeným rozsudkem Krajského soudu v Brně (dále „krajský soud“) bylo pro nezákonnost zrušeno rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 2. 2004, č. j. 7546/03/FR/150; tímto bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Finančního úřadu v Holešově ze dne 3. 10. 2003, č. j. 22152/03/322970/7985, kterým bylo zastaveno řízení ve věci výzvy k zaplacení daňového nedoplatku. Krajský soud dospěl k závěru, že přezkoumávanému rozhodnutí ve věci zastavení řízení předcházelo řízení, v němž nebylo dosud řádně doručeno rozhodnutí (opravný platební výměr, kterým došlo ke změně daňové povinnosti), jímž byla daňová povinnost stěžovateli uložena, a proto veškeré následné kroky žalovaného, tedy i rozhodnutí ve věci výzvy k úhradě nedoplatku je nutno považovat za nezákonné. Rozhodující skutečností pro závěr soudu o neúčinném doručení opravného platebního výměru byla nesprávná aplikace ust. § 17 odst. 5, resp. ust. § 19 odst. 1 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků („zákon o správě daní“); správní orgán pochybil přistoupil-li k doručování veřejnou vyhláškou, ačkoli pro takový postup nebyly naplněny zákonné podmínky.

Stěžovatel v kasační stížnosti uplatňuje důvody ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní („s. ř. s.“). Stěžovatel se především neztotožňuje se závěrem krajského soudu, který učinil stran nezákonnosti, které se měl správní orgán dopustit při doručování písemnosti. Konstatuje, že pokud neexistovaly, dle tvrzení soudu, důvody pro doručení veřejnou vyhláškou, protože se daňový poradce v místě svého sídla nezdržoval, postrádá stěžovatel v rozsudku zhodnocení skutečnosti, na kterou upozorňoval, totiž, že k doručení předmětného rozhodnutí došlo fikcí- tj. postupem, který zákon č. 337/1992 Sb., o správě daní v § 17 odst. 5 předvídá. V daném případě má stěžovatel za to, že byly naplněny podmínky pro tento způsob doručování. Tuto skutečnost krajský soud zcela opomněl zohlednit. Stěžovatel trvá na tom, že předmětné rozhodnutí o opravě zřejmých omylů a nesprávností ze dne 14. 4. 2003 bylo pravomocně doručeno. Tvrdí-li krajský soud, že neexistuje dostatek důvodů pro to, aby správce daně mohl konstatovat, že se adresát písemnosti v místě doručení nezdržoval, pak de facto vyslovuje závěr, že se dotyčný v místě doručení zdržoval. Za této situace pak došlo k doručení fikcí. Podle stěžovatele jiný přístup není možný. Buď se adresát písemnosti v době doručení na konkrétním místě zdržoval a byl nezastižen, a potom dojde k doručení fikcí dle ust. § 17 odst. 5 zákona o správě daní nebo se dotyčný na uvedeném místě nezdržuje, a potom jsou důvody pro doručení veřejnou vyhláškou dle § 19 cit. zákona. Ať již byl proto finalizován první nebo druhý způsob doručení, je zjevné, že rozhodnutí bylo účinné a pravomocné. Stěžovatel namítá, že předmětem přezkumu v odvolacím řízení bylo rozhodnutí o zastavení řízení podle ust. § 27 odst. 1 písm. g) zákona o správě daní. Nesrozumitelný a nepřezkoumatelný je proto podle něj závěr soudu, že stěžovatel měl v řízení nepravomocnost rozhodnutí Finančního úřadu v Holešově zohlednit a výzvu zrušit. V odvolacím řízení však stěžovatel mohl maximálně zrušit rozhodnutí o zastavení řízení, nikoli výzvu k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě. Vzhledem k výše uvedenému navrhuje stěžovatel, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalobce v písemném vyjádření ke kasační stížnosti se zcela ztotožnil se závěry krajského soudu a důvody kasační stížnosti odmítl. Argumentaci stran stěžovatelem namítaného způsobu doručování fikcí dle § 17 odst. 5 zákona o správě daní považuje za zcela účelovou, neboť ze spisového materiálu je zcela zjevné, že tímto způsobem stěžovatel nepostupoval. Z jeho rozhodnutí zcela jednoznačně vyplývá, a sám stěžovatel uvádí, že „rozhodnutí bylo řádně doručeno dne 15. 4. 2003 žalobci a dne 3. 6. 2003 daňovému poradci formou veřejné vyhlášky.“ Stěžovatel tedy považoval za datum doručení datum v návaznosti na vyvěšení veřejné vyhlášky. Stěžovatel dle názoru žalobce nesprávně přistoupil k doručení veřejnou vyhláškou poté, kdy vlastním zaviněním nemohl řádně doručit dle § 17 cit. zákona, neboť neuvedl na obálce doručované písemnosti dodatek „daňový poradce“. Takto doručované zásilka se vrátila zpět s poznámkou doručovatele, že adresát nebyl zastižen. Žalobce odkazuje v této souvislosti na § 5 odst. 6 vyhl. MDS č. 28/2001 Sb., v němž je stanoveno, že pokud má být poštovní zásilka adresována daňovému poradci, musí být za jménem adresáta uveden dodatek „daňový poradce“ Pokud tomu tak není, není možno písemnost předat osobám, které v souladu s ust. § 17 odst. 10 zákona o správě daní daňový poradce zmocnil k přebírání korespondence. Stěžovatel proto nemůže již z tohoto důvodu, kdy dodatek neuvedl, argumentovat nyní doručením fikcí.

Rozhodnutí o opravě zřejmých omylů, které předcházelo vydání výzvy k úhradě nedoplatku, považuje žalobce nejen za nedoručené, ale rovněž za neplatné. O stanoveném základu daně a vyměření daně v souladu s ust. § 46 odst. 7 zákona o správě daní vyrozumí

správce daně daňový subjekt platebním výměrem. V dané věci však bylo rozhodnuto způsobem, který zákon v ustanovení § 56 odst. 3 cit. zákona neuvádí a nezná.

Žalobce se konečně neztotožňuje ani s tím, že by soudem navržený postup nebyl pro stěžovatele dostatečně srozumitelný. Soud jednoznačně uvádí, že rozhodnutí o opravě zřejmých omylů ze dne 14. 4. 2003 doposud nebylo řádně doručeno a nenabylo právní moci. Uvedl-li soud, že mělo dojít ke zrušení výzvy, je z kontextu celého soudního rozhodnutí dostatečně zřejmé, že bylo míněno nejdříve zrušení rozhodnutí o zastavení řízení (to ostatně připouští jako alternativu rozhodování v předmětném odvolacím řízení sám stěžovatel), aby následně mohlo dojít ke zrušení výzvy k úhradě nedoplatku. Zrušení obou dotčených rozhodnutí je plně v kompetenci stěžovatele. Žalobce považuje kasační stížnost za nedůvodnou a navrhuje, aby ji Nejvyšší správní soud zamítl, pokud ji neodmítne, a to z důvodu, že kasační stížnost není podepsána za stěžovatele osobou, která sice má pověření k zastupování, ale kasační stížnost v podstatě nepředložila, tedy za stěžovatele nejednala (tato je podepsána osobou, která nemá právnické vzdělání - ředitelem, resp. jeho zástupcem).

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a vázán jejími důvody, přitom neshledal důvody, k nimž by musel přihlídnout ex offio, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud předně neshledal žalobcem tvrzené nenaplnění procesních podmínek, pro které by bylo lze kasační stížnost odmítnout.

Podle ust. § 105 s. ř. s. musí být stěžovatel v řízení o kasační stížnosti zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání.

V projednávané věci stěžovatel řádně spolu s podanou kasační stížností předložil pověření, kterým zmocnil svého zaměstnance s předepsaným právnickým vzděláním k zastupování a jednání v řízení o kasační stížnosti.

Povinné zastoupení osobou znalou práva v řízení o kasační stížnosti je procesní podmínkou, která je odstranitelná. Znamená to, že i v případech, kdy kasační stížnost je podána „nezastoupeným“ účastníkem, lze tuto procesní překážku odstranit a plnou moc k zastupování dodatečně předložit. Ostatně uvedené ustanovení výslovně nestanoví, že kasační stížnost musí být *podána* advokátem. Presumuje-li výše citované ustanovení, že za stěžovatele osoba znalá práva *jedná nebo jej zastupuje*, má na mysli, že tak „aktivně“ činí v průběhu celého řízení o kasační stížnosti (této osobě se doručují výzvy soudu, udělená poučení, rozsudek ve věci samé,...). Nelze proto za situace, kdy stěžovatel předložil spolu s kasační stížností i plnou moc k zastupování v řízení před kasačním soudem, jakož i doklady prokazující požadované vzdělání zástupce (svého zaměstnance), restriktivním výkladem dospět k závěru, že nejsou splněny procesní podmínky řízení ve smyslu ust. § 105 s. ř. s. jen z toho důvodu, že kasační stížnost je podepsána statutárním zástupcem stěžovatele, resp. osobou pověřenou k zastupování.

Nejvyšší správní soud, poté, kdy neshledal důvody pro odmítnutí kasační stížnosti, se musel zabývat stěžovatelem namítanou nepřezkoumatelností rozsudku krajského soudu /§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s./; dospěl-li by k závěru o důvodnosti této námítky, již tato

skutečnost by musela nutně vést ke zrušení přezkoumávaného rozhodnutí. K takovému závěru však Nejvyšší správní soud nespěl.

Stěžovatel namítá, že krajský soud, ačkoli přezkoumával procesní rozhodnutí o zastavení řízení podle § 27 odst. 1 písm. g) zákona o správě daní, posuzoval rozhodnutí o opravě zřejmých omylů a nesprávností (otázku jeho doručení) a výzvu k zaplacení nedoplatku v náhradní lhůtě.

Nejvyšší správní soud neshledal v postupu krajského soudu vady, které by mohly vést k nepřezkoumatelnosti rozsudku samého. Krajský soud, jakkoli tak výslovně v odůvodnění rozsudku neuvedl, postupoval zcela v souladu s ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. Namítal-li žalobce v žalobě nezákonnost rozhodnutí, které předcházelo přezkoumávanému rozhodnutí, bylo povinností soudu se takovou námitkou zabývat. Krajský soud proto nepochybil, konstatoval-li, že rozhodnutí o opravě zřejmých omylů a nesprávností, které měnilo základ daně a daň, doposud nebylo dosud řádně doručeno a nenabývalo tak právní moci. Z této skutečnosti, pro řízení ve věci podstatné, dospěl krajský soud zcela správně k závěru, že veškeré další úkony nelze, než považovat za nezákonné. Krajský soud mimo to konstatoval, že namítal-li přitom žalobce tuto skutečnost již v odvolání, měl ji žalovaný při rozhodování o odvolání zohlednit a výzvu zrušit. Z uvedeného konstatování v žádném případě nelze vyvozovat závěr o nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu. Bylo –li lze ze spisového materiálu, který byl stěžovateli jakožto odvolacímu orgánu předložen, zjistit vady předchozího řízení, z něhož vzešlo rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí v odvolacím řízení přezkoumávaném, bylo povinností odvolacího orgánu postupovat v souladu s ust. § 50 odst. 3 zákona o správě daní. Nelze zejména odhlédnout od věty druhé a třetí cit. ustanovení, jež konstatují, že *vyjdou-li při přezkoumávání najevo skutečnosti odvolatelem sice neuplatněné, ale mající podstatný vliv na výrok rozhodnutí, lze k nim rovněž při rozhodování přihlídnout. Při tom není odvolací orgán vázán návrhy odvolatele a může proto změnit rozhodnutí odvoláním napadené i v neprospěch odvolatele.*

Uvedené výjimky z obecného pravidla stanoveného ve větě první § 50 odst. 3 zákona o správě daní totiž rozsah použitelnosti obecného pravidla zásadním způsobem redukuje ve prospěch přezkumu řady aspektů zákonnosti napadeného prvoinstančního rozhodnutí *ex officio*, takže rozsah přezkumu prvoinstančního rozhodnutí odvolacím orgánem se i v daňovém řízení blíží rozsahu téhož typu přezkumu v řízení podle správního řádu (byť oproti rozsahu přezkumu podle správního řádu je nepochybně – abstraktně vzato – užší). Lze tedy říci, že rozhodnutí odvolacího orgánu nebude možno shledat nezákonným pouze za předpokladu, že odvolací orgán v daňovém řízení přezkoumá (a správně posoudí) rozhodnutí orgánu prvoinstančního jednak v rozsahu požadovaném v odvolání (§ 50 odst. 3 věta první cit. zákona), jednak (nad rámec tohoto rozsahu) i z důvodů uvedených v § 50 odst. 3 větě druhé, které nutno vykládat extenzivně (srovn. rozsudek NSS sp. zn. 2 Afs 31/2005, publ. Sb. NSS č. 868/2006, příst. též na www.nssoud.cz).

Stěžovateli v řízení, které bylo zahájeno výzvou k úhradě nedoplatku v náhradní lhůtě ze dne 13. 8. 2003 a ukončeno vydáním procesního rozhodnutí o zastavení řízení dle § 27 odst. 1 písm. g) zákona o správě daní, nebyl dán prostor pro uvážení, zda k odvolatelem neuplatněným skutečnostem přihlídnou, anebo nikoli, nýbrž – vyjdou-li takové skutečnosti najevo a mají-li podstatný vliv na výrok rozhodnutí – přihlídnout k nim musí.

„Vyjitím najevo“ ve smyslu ust. § 50 odst. 3 zákona o správě daní, jak již uvedl i např. výše zmíněný rozsudek Nejvyššího správního soudu, nutno pak rozumět jakýkoli

způsob přibytí informace o skutečnosti, jež může být pro výsledek řízení rozhodná, do dispoziční sféry správního orgánu. Je-li uvedená informace obsahem správního spisu, nutno ji nepochybně považovat za „vyšlou najevo“.

Jestliže tedy součástí správního spisu při rozhodování stěžovatele ve věci odvolání žalobce proti rozhodnutí o zastavení řízení byly písemnosti týkající se samotného stanovení daňové povinnosti, konkrétně mimo jiné i platební výměr na daň z převodu nemovitostí ze dne 27. 4. 2000, č. j. 13516/00/322970/2193, kterým byla žalobci předepsána daňová povinnost ve výši 470 000 Kč, následné rozhodnutí o opravě zřejmých omylů a nesprávností ze dne 14. 4. 2003, č. j. 11010/03/322970/7985, kterým byla původní daňová povinnost „opravena“ na částku 1 981 540 Kč, pouze s odůvodněním, že došlo při stanovení daně ke zřejmé chybě v počítání, nepochybně je nutno považovat skutečnosti v nich zaznamenané za „vyšlé najevo“, neboť odvolací správní orgán je měl nepochybně ve své dispoziční sféře. Jak bylo ze spisového materiálu zjištěno, žalobce nadto i v samotném odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení, jakož i v předchozím odvolání proti výzvě k zaplacení daňového nedoplatku ze dne 13. 8. 2003 na tyto skutečnosti výslovně upozornil, když namítal, že správce daně dosud řádně nedoručil rozhodnutí, na základě kterého byla následně vydána výzva k úhradě nedoplatku a v návaznosti na rozhodnutí, které nenabývalo právní moci, vydal další rozhodnutí a vyvozoval z něho vůči němu právní důsledky. Stěžovatel však na tyto námitky zcela rezignoval a vůbec k nim nepřihlížel.

Nejvyšší správní soud, s odkazem na odůvodnění výše, dospěl k závěru, že stěžovatel pochybil, nepřihlédl-li *ex officio* ke skutečnostem, které prokazatelně byly obsahem správního spisu a neprověřil zákonnost způsobu zjištění skutečností rozhodných pro vydání svého rozhodnutí. Nejvyšší správní soud není ve sporu s konstatováním stěžovatele, že v řízení o odvolání proti rozhodnutí o zastavení řízení mohl stěžovatel zrušit pouze toto rozhodnutí, nikoli již samotnou výzvu k úhradě nedoplatku. Právě takový postup stěžovatele však zde byl na místě pro otevření dalšího procesního postupu, který by vedl k nápravě vad předchozího řízení, v němž bylo o daňové povinnosti rozhodováno.

Krajský soud vyvodil proto zcela správný závěr o nezákonnosti rozhodnutí stěžovatele, přitom jeho rozsudek netrpí namítanou nepřezkoumatelností pro nesrozumitelnost.

Další námitka stěžovatele uplatněná ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., směřuje k nesprávnému právnímu posouzení krajským soudem stran způsobu doručování písemnosti žalobci podle ust. § 19 zákona o správě daní.

Nejvyšší správní soud zásadně odmítá námitku stěžovatele, tvrdí-li tento nyní v kasační stížnosti, že pokud krajský soud konstatoval, že nebylo prokázáno dostatek důvodů pro závěr o tom, že se žalobce v místě doručování nezdržoval, a nebyly tak naplněny podmínky pro aplikaci § 19 zákona o správě daní (doručení veřejnou vyhláškou), došlo k doručení fiktivně dle § 17 odst. 5 cit. zákona. Tvrzení stěžovatele však zcela postrádá oporu ve spise samém.

Ze spisového materiálu bylo zjištěno, že předmětné rozhodnutí o opravě zřejmých omylů a nesprávností ze dne 14. 4. 2003 bylo správcem daně doručováno na adresu Ing. Z. U. (bez dodatku „daňový poradce“), písemnost se vrátila zpět s poznámkou nezastižen, uloženo 15. 4. 2003 – v úložní době nevyzvednuto. Mělo-li by být tvrzení stěžovatele pravdivé, musel by den doručení nastat patnáctým dnem od data uložení. Tímto dnem však v žádném případě

není den 3. 6. 2003, který sám stěžovatel jako datum doručení písemnosti daňovému poradci ve svém rozhodnutí uvádí, přitom toto datum je zjevně dovozováno z jiného způsobu doručování, a to doručování veřejnou vyhláškou (viz rozhodnutí č. j. FÚ: 15652/03/322970/7985 ze dne 16. 5. 2003, vyznačeno: vyvěšeno na úřední desce správce daně dne 16. 5. 2003, sňato dne 30. 5. 2003, vyvěšeno na úřední desce Městského úřadu v Holešově dne 20. 5. 2003, sňato dne 5. 6. 2003 - stěžovatel nesprávně uvádí den 3. 6. 2003 – pozn. soudu).

Podle ust. § 32 odst. 1 zákona o správě daní jsou rozhodnutí pro příjemce právně účinná jen, jsou-li jim řádným způsobem doručena.

Způsoby doručování v daňovém řízení jsou upraveny v § 17 až § 20 cit. zákona, přitom správce daně nemá na výběr, který způsob doručování zvolí, ale musí postupovat právě a výlučně tím způsobem, pro který jsou dány zákonem presumované podmínky.

Daňový poradce, zastupující daňový subjekt, je rovněž také sám daňovým subjektem s vlastní daňovou povinností. Je proto nezbytné v případě doručování důsledně odlišovat jeho postavení v řízení. Z úkonů správce daně musí být zřejmé, vůči komu tyto směřují a jaké právní následky s nimi mají být spojovány.

V projednávané věci byla písemnost (rozhodnutí o opravě zřejmých omylů a nesprávností) doručována daňovému poradci nikoli jako fyzické osobě, která je sama daňovým subjektem, o jehož daňové povinnosti se řízení vede, ale jakožto zástupci daňového subjektu (§ 10 zákona o správě daní). Mělo-li by být doručováno s účinky řádného doručení dle § 17 odst. 5 cit. zákona, jak tvrdí stěžovatel, postrádá doručovací písemnost v označení podstatný rozlišovací údaj pro postup doručovatele pro daný způsob doručení, a to údaj o tom, zda je doručováno Ing. Z. U. - daňovému poradci, tj. zástupci jiného daňového subjektu, anebo Ing. Z. U. jakožto daňovému subjektu. Označil-li stěžovatel daňového poradce, který zastupoval daňový subjekt na základě plné moci a jemuž doručoval písemnost pouze jménem a příjmením s uvedením roku narození a neuvedl za jménem adresáta dodatek - daňový poradce, jednalo se o zásilku určenou jemu osobně. Jejím doručením, resp. nedoručením tak nemohly nastat zamýšlené účinky doručení pro zastupovaný daňový subjekt (žalobce).

Podle ust. § 17 odst. 10 cit. zákona písemnosti určené daňovému poradci mohou být doručovány také jeho pracovníkům, kteří jím byli pověřeni k přijímání písemností. Převezme-li pověřený pracovník písemnost určenou daňovému poradci, má takové převzetí písemnosti účinky řádného doručení daňovému poradci, a to i v případě postupu dle § 17 odst. 5 zákona o správě daní. Pro učinění takového závěru je však nezbytné, aby byly naplněny předpoklady takového postupu; jedním z nich je i důsledné označení příjemce písemnosti.

Za písemnost určenou daňovému poradci (advokátovi) nelze považovat písemnost, v jejíž adrese není u jména a příjmení uvedeno označení „daňový poradce“ („advokát“), a to i přesto, že je zásilka doručována na adresu, kde sídlí pouze tato daňová (advokátní) kancelář.

Účinky platného doručení písemnosti dle § 17 odst. 5 zákona o správě daní mohou nastat pouze tehdy, je-li z doručované písemnosti zřejmé, že ji bylo lze doručit jeho pracovníkům. Neobsahuje-li písemnost určená daňovému poradci dodatek „daňový poradce“ (případně „advokát“ – viz § 11 odst. 2 cit. zákona) a chybí tak dodatek určující okruh osob oprávněných k převzetí písemnosti ve smyslu ust. § 17 odst. 10 zákona o správě daní, nelze takovou písemnost jiné osobě předat.

Stěžovateli nelze přisvědčit v tom, že písemnost doručil ve smyslu ust. § 17 odst. 5 zákona o správě daní, neboť nebyly pro takový způsob doručení naplněny základní zákonné podmínky.

S okamžikem doručení rozhodnutí zákon o správě daní spojuje určité právní následky zasahující sféru hmotných i procesních práv daňového subjektu. Je proto nepřijatelné okamžik doručení dovozovat zcela svévolně dle okolností, které nastanou dodatečně z postupu, který správce daně původně ani nezamýšlel.

V projednávané věci stěžovatel neprokázal ve smyslu ust. § 31 odst. 8 písm. a) zákona o správě daní doručení podle ust. § 17 odst. 5 cit. zákona, neprokázal však ani podmínky pro užití náhradního způsobu doručení dle ust. § 19 cit. zákona.

Základním předpokladem efektivního správního řízení je vzájemná součinnost a spolupráce správních orgánů a účastníků řízení. Doručení veřejnou vyhláškou je náhradním způsobem doručení, který přichází v úvahu až tehdy, nelze-li použít postup dle § 17 zákona o správě daní a poplatků. Lze tak postupovat pouze v případě, kdy správci daně není znám pobyt adresáta nebo na adrese, kterou adresát uvede, se tento dlouhodobě, resp. vůbec nezdržuje. V projednávané věci však stěžovatel neprokázal ve smyslu ust. § 31 odst. 8 písm. a) cit. zákona naplnění zákonných podmínek pro doručení veřejnou vyhláškou v souladu s ust. § 19 cit. zákona. Jak ze správního spisu vyplynulo, ostatní písemnosti správcem daně doručované na uvedenou adresu zástupce daňového subjektu přebíral, tudíž nelze dospět zřejmě k závěru, že se zde adresát nezdržoval nebo jeho pobyt nebyl znám.

Nejvyšší správní soud neshledal důvodnost kasačních námitek uplatněných stěžovatelem dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s., a proto kasační stížnost postupem podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení; žalobce, který byl ve věci úspěšný, důvodně vynaložené náklady nevyčísлил.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky.

V Brně dne 22. října 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu